

LA SETMANA DE VALENTI PUIG

El conseller Guitar

"La cultura i la política de premsa han fet coincidir la majoria d'errors del pujolisme, per acabar acontentant-se amb el fet que res no es bellugui gaire, costi el que costi."

CARME PUÉRTOLAS

Felipe González.

Dilluns, 22. Aquesta campanya electoral ha confirmat un sofisma: és il·legítim interpretar els resultats municipals i autonòmics en termes d'eleccions legislatives. És un sofisma reinventat pels socialistes i que tothom sembla acceptar a cegues. Deu ser perquè ni per un instant hem volgut imaginar què farien els socialistes si al final tinguessin uns bons resultats: efectivament, interpretarien els resultats municipals i autonòmics en termes d'eleccions legislatives. Tindríem de seguida Felipe González a la televisió agraint la confiança dels electors, el vot pro-socialista "a pesar dels qui volien enterbolir els resultats dels llargs anys de govern del PSOE".

Dimarts, 23. Arribo a casa i al contestador trobo una gravació de propaganda electoral, prou llarga. La candidatura ens saluda i convida a anar a la festa de cloenda de la campanya electoral. És d'agrair però espero que demà no em trobi la gravació d'una publicitat d'embotits o d'aigües amb gas. Si anem així, també haurem de posar denúncies per intrusió, com el cabal publicitari que algunes vegades escup el fax, el ja famós "fax-junk". Tenim també els bromistes de contestador, disposats a gravar-hi veus deformades o el plor d'un fill nostre que mai no hem tingut. Una vegada m'hi van gravar un solo de bateria, però fins ara no m'havien demanat el vot per contestador. Si anem així, tindrem missatges de sectes religioses oferint-se per la salvació de la nostra ànima i la veu llagotera d'aquell escriptor tan conegut que ens convi-

ARXIU

Harold Wilson.

da a la presentació del seu nou llibre, al bell mig d'un circ, entre la dona barbuda i el domador de foques.

Dimecres, 24. M'agradava el posat de Harold Wilson, amb la pipa i la veu aguda, però la seva herència no és tota tan bona. L'ex-primer ministre laborista va morir ahir, i feia anys que patia el mal d'Alzheimer. Dóna una prova més de la nostra incultura política que avui les ràdios vagin plenes de comentaris sobre Wilson, com a primer ministre als temps dels "Beatles" i que ningú no vulgui recordar que va enfonsar Gran Bretanya en la pitjor inflació de tot Europa, poruc davant els sindicats i tèrbol pel que fa a la qüestió europea: ara sí, després no i finalment convocària de referèndum —amb resultat afirmatiu per bé que la majoria del partit laborista en fos contrari—. Els pitjors obstacles que trobà eren del sector radical del laborisme, liderat per Tony Benn: "Benn 'immadura' amb l'edat", va dir Wilson.

Dijous, 25. Avui comença a Transilvània el primer congrés anual sobre Dràcula, en coincidència amb els aniversaris de Verdaguer. Tot val a l'hora de promoure el turisme, com fa Romania quan dóna al personatge d'Stoker categoria de realitat. Pel que fa a Verdaguer, ens obstinem a fer-lo irrealitat. A hores d'ara, ja té la qualitat apergaminada dels llibres estantisos, sense que cap crític ens vulgui "revaluar" l'obra verdagueriana, com és obligació de tota literatura una mica feta, com va

té a càrrec la depuradora

ARXIU

Mossèn Cinto Verdguer.

fer T. S. Eliot amb els poetes metafísics. Cada generació literària que tingui una mica d'ambició ha de voler refer tota la història de la literatura, posar les coses al seu lloc. Pel que fa a la literatura catalana, gairebé tot es fa per caprici o segons la llei del pèndol: puc predir que és qüestió de dies que tothom es posi a dir que ja n'hi ha prou de Pla o que la febre carneriana és injustificada. Ben aviat quedarem farts d'Espriu, després de Foix i, l'endemà, de Ferrater però sense haver-ne paït mai les bones lliçons. No veig a les llibreries una nova antologia de Verdguer que ens demostrï una altra manera de llegir-lo. Jo crec, per exemple, que Verdguer és un personatge nietzscheà. Bram Stoker va inventar el personatge de Dràcula llegint literatura folklòrica romanesa, però és una llàstima que després no l'ubiqués al Pirineu.

Divendres, 26. Ara que arriba el post-socialisme veig que hi ha una petita nostàlgia de les conspiracions entorn del consens cultural, arrabassat d'arrel pel cas de Banca Catalana. Vertaderament, un dels punts més febles del nacionalisme governant és la política cultural, inicialment erràtica i ara inert. Poques vegades he vist tanta disponibilitat presupostària i tan poques idees. La situació és hermètica i està copada. La cultura i la política de premsa han fet coincidir la majoria d'errors del pujolisme, per acabar acontentant-se amb el fet que res es no bellugui gaire, costi el que costi. Vet aquí un altre oasi català, però amb aigües una mica insalubres,

ARXIU

Joan Guitart.

mentre el conseller Guitart té al seu càrrec la depuradora. Fins i tot això pot començar a canviar després de les eleccions de diumenge, quan veurem que no tan sols hem transformat el mapa polític d'Espanya. **Valentí Puig**